

Sygn. akt VI Ka 103/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca SSO Jadwiga Miklińska

Sędziowie: SO Robert Rzeczkowski

del. do SO SR Klaudia Ł.

Protokolant Katarzyna Gill

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej Zenona Modrzejewskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2013 roku

sprawy **A. K.**

oskarżonego o czyny z art. 157 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lęborku

z dnia 3 grudnia 2012 roku w sprawie II K 217/12

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od oskarżonego A. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. koszty procesu za II instancję;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 120 zł (sto dwadzieścia złotych) kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

VI Ka 103/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 03 grudnia 2012r. sygn. akt II K 217/12, **A. K.** został uznany za winnego popełnienia czynów, polegających na tym, że:

I. w dniu 02 października 2011 roku w miejscowości L. – J., gm. (...), uderzył kilkakrotnie pięścią w twarz M. S., powodując u niego uraz twarzoczaszki pod postacią stłuczenia lewej okolicy jarzmowej i stłuczenie nosa z krwiakiem przegrody nosowej, naruszając czynności narządów ciała na czas powyżej dni 7;

tj. przestępstwa z art.157 § 1 kk;

II. w dniu 02 października 2012 roku w miejscowości L. – J., gm. (...), groził M. S. pozbawieniem życia, wzbudzając w zagrożonym obawę jej spełnienia;

tj. przestępstwa z art.190 § 1 kk;

i za to **A. K.** skazany został przez Sąd na kary jednostkowe grzywny:

za czyn I, na podstawie art. 157 § 1 kk, przy zast. art. 58 § 3 kk - na 40 stawek dziennych grzywny, przyjmując że jedna stawka wynosi 20 złotych

i za czyn II, na podstawie art. 190 § 1 kk – na 20 stawek dziennych grzywny, przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 20 złotych.

Kary te sąd połączył w wyroku, na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, orzekając w ich miejsce karę łączną 50 stawek dziennych grzywny, ustalając że stawka dzienna wynosi 20 złotych.

Wobec oskarżonego zasądzono także kwotę 1.230 zł na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S., tytułem poniesionych przez oskarżyciela wydatków, związanych z udzieloną mu pomocą prawną;

W wyroku zawarto też rozstrzygnięcie o kosztach sądowych.

Apelację od powyższego wyroku na korzyść oskarżonego, wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucił on:

- błąd w ustaleniach faktycznych na podstawie art. 438 pkt 3 kpk, przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez nieuwzględnienie, że oskarżony w kontekście zarzucanego mu czynu spowodowania obrażeń ciała z art. 157 § 1 kk działał w warunkach kontratypu obrony koniecznej (art. 25 kk) oraz poprzez ustalenie, na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony zachowaniem swoim wypełnił znamiona zarzucanego mu występku gróźb karalnych z art. 190 § 1 kk; podczas gdy brak jest ku temu okoliczności i dowodów potwierdzających sprawstwo.

- obrazę przepisów postępowania na mocy art. 438 pkt 2 kpk, tj. art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego oraz rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (tak należy wnioskować z całości brzmienia apelacji, pomimo użycia w tym miejscu przez apelującego określenia „oskarżonych”).

W konkluzji, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łęborku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Istotą błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, miało być – zdaniem apelującego - oparcie się przez Sąd orzekający na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz nieprawidłowa ocena dowodów, przy czym zaniechanie Sądu dotyczyć miało:

- błędne zakwalifikowanie zachowania oskarżonego, jako prowodyra zajścia, podczas gdy działał on w warunkach obrony koniecznej oraz błędne ustalenia, że oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu występku z art. 190 § 1 k.

Stanowczo należy stwierdzić, że argumentacja skarżącego wraz z zawartymi w apelacji wnioskami nie mogła zasługiwać na uwzględnienie. Podkreślić trzeba, że Sąd pierwszej instancji dokonał szczegółowej i wyczerpującej analizy całości materiału dowodowego, wyprowadzając oceny, których prawidłowość nie może budzić żadnych zastrzeżeń.

Oceny te pozostają pod ochroną dyspozycji z art. 7 kpk, przekonuje zaś o tym zarówno lektura pisemnych motywów wyroku, jak też przegląd akt sprawy, z utrwalonym przebiegiem czynności procesowych. W rzeczy więc samej,

chybionymi są sformułowane przez skarżącego zarzuty czy to obrazy przepisów postępowania, czy to błędu w ustaleniach faktycznych.

Tym samym Sąd Okręgowy w pełni podziela powyższe ustalenia, stąd zbędnym staje się szczegółowe odnoszenie się do nich w uzasadnieniu do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego Sądu.

Należy w tym miejscu stwierdzić, że działanie w obronie koniecznej jest działaniem podjętym wyłącznie w reakcji na bezprawny i bezpośredni zamach napastnika. Nie sposób zatem zakwalifikować działania oskarżonego jako obrony koniecznej, podczas gdy ze słusznie ustalonych przez Sąd Rejonowy faktów wynika, że to oskarżony był osobą prowokującą zajście.

Podkreślić przy tym należy, że ocena, czy zachowanie pokrzywdzonego nie wyczerpało na przykład znamion ekscesu intensywnego, nie jest przedmiotem niniejszego postępowania, a może być rozstrzygana w toku procesu w sprawie II K 473/12 (akt oskarżenia przeciwko M. S.) .

Pokrzywdzony, będąc wg prawidłowych ustaleń sądu I instancji, uprawnionym do obrony przed bezprawnym bezpośrednim atakiem, nie miał żadnej powinności ustępowania przed tym atakiem, w tym uciekania przed napastnikiem. Jednakże jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, prowokacyjne zachowanie oskarżonego i wypowiedziane przez niego groźby, skłoniły w tym wypadku pokrzywdzonego do ucieczki, co w konsekwencji znalazło uzasadnienie w zakwalifikowaniu wobec oskarżonego zarzutu wypowiedziania groźby karalnej i uznaniu go winnym popełnienia czynu z art. 190 § 1 kk – punkt II wyroku. Odnosząc się do tego zarzutu, Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że rozważana wersja przebiegu zdarzenia musi być każdorazowo wynikiem oceny dobranej na gruncie zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Za słuszne zatem należało uznać stanowisko Sądu Rejonowego, że wypowiedziane przez oskarżonego groźby były oceniane przez pokrzywdzonego jako realne, możliwe do spełnienia – uwzględniając okoliczności zdarzenia i jego dotychczasowe agresywne zachowanie. Przy czym, dla przypisania występku z art. 190 § 1 kk, wystarczający pozostaje skutek w postaci wzbudzenia w pokrzywdzonym uzasadnionej obawy spełnienia gróźb, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce.

Wskazać także należy, że Sąd Rejonowy poprawnie określił kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonemu. Kara orzeczona wobec A. K. przez Sąd Rejonowy jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, uwzględnia przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy analizę postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa.

Stąd też, wobec niestwierdzenia uchybień, na jakie powołuje się skarżący, apelację wniesioną przez obrońcę oskarżonego należało uznać za bezzasadną, a w konsekwencji zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy na podstawie art. 437 § 1 kpk.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. art. 636 § 1 kpk oraz art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973r. „o opłatach w sprawach karnych”.